

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12591/2025
09.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Зорице Булајић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јасмина Живић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Виши суд у Београду – Одељење за ратне злочине, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гжрр 7/25 од 10.07.2025. године, на седници одржаној 09.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гжрр 7/25 од 10.07.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гжрр 7/25 од 10.07.2025. године.

Свака странка сноси своје трошкове поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву Прр 3/25 од 15.05.2025. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име новчаног обештећења (неимовинске штете) због повреде права на суђење у разумном року исплати 160.000,00 динара са законском затезном каматом од 15.05.2025. године до исплате, док је тужбени захтев одбијен преко досуђеног до тужбом траженог износа од 351.750,00 динара са затезном каматом. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати 14.332,50 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Гжрр 7/25 од 10.07.2025. године, ставом првим изреке, преиначена је означена првостепена пресуда у делу става првог изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца за новчано обештећење, као и у ставу другом изреке тако што је обавезан тужилац да туженој на име трошкова поступка исплати 13.500,00 динара, док је у преосталом делу става првог изреке жалба тужиоца одбијена и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове другостепеног поступка у од 27.000,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Посебна ревизија је изузетно правно средство које се, због погрешне примене материјалног права, може изјавити против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом. О дозвољености посебне ревизије одлучује Врховни суд, ценећи потребу одлучивања о том правном средству због разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

У конкретном случају, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као о посебној ревизији. Правноснажном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву за накнаду нематеријалне штете због повреде права тужиоца на суђење у разумном року у предмету Вишег суда у Београду К. По.2. 1/14, утврђене одлуком Уставног суда Србије Уж 1999/2021 од 03.04.2025. године. Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев као неоснован јер тужилац у овом случају није истовремено са уставном жалбом од 19.02.2021. године поставио захтев за накнаду штете сходно одредби члана 85. став 3. Закона о Уставном суду (новелираној 2011. године чланом 33. Закона о изменама и допунама Закона о Уставном суду). Код наведеног, у ситуацији када подносилац уставне жалбе, који није истовремено са уставном жалбом поднетом након 04.01.2012. године, када је ступио на снагу Закон о изменама и допунама Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“ број 99/2011 од 27.12.2011. године) поставио и захтев за накнаду штете, тужилац је изгубио право да остварује накнаду штете код надлежног суда у парничном поступку на основу одлуке Уставног суда којом је утврђено да је подносиоцу повређено право на суђење у разумном року из члана 32. Устава РС.

Стога, по оцени Врховног суда у овом случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба за уједначавањем судске праксе, нити новим тумачењем права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У овој правној ствари тужба је поднета дана 23.04.2025. године, а побијана вредност предмета спора представља износ од 351.750,00 динара. Како се у овом случају очигледно ради о спору мале вредности у којем вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужиоца није дозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

Тужиоцу не припадају трошкови поступка по ревизији јер у том поступку није успео, а туженој не припадају трошкови одговора на ревизију, јер исти нису били нужни за вођење парнице, због чега је применом члана 165. став 1. у вези с чланом 153. став 1. и 154.ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**